

Buji Ferenc**A HOMOSZEXUÁLIS PROPAGANDA**

A hagyományos értékek, sőt általában az értékek, bizonyos tekintetben pedig maga az értékeszme elleni támadás egyik igen fontos vonala a nemiség mentén húzódik. Aki az eseményeket nagyobb intervallumban szemléli, láthatja, hogy a hagyományos nemi erkölcs bástyái egymás után esnek el. A hatvanas és hetvenes évek egyértelműen a heteroszexualitás jegyében telt el: minden nem büntetendő formáját – egészen a promiszkuitásig bezárólag – normálisként és természetesként igyekeztek elfogadtatni. Az úttörő szerepet ebben a beat-nemzedék hippimozgalma játszotta. Úgy látszik azonban, hogy a heteroszexualitás területén a lázadási lehetőségeket kimerítették. A nyolcvanas és a kilencvenes évek egyértelműen a homoszexuális propaganda korszaka, sőt valószínű, hogy szükség lesz még a következő évezred első évtizedére is ahhoz, hogy e területen is ledőljön az összes tabu.

A homoszexuális propaganda hatásmechanizmusának megértéséhez tisztáznunk kell, hogy a homoszexualitásnak tulajdonképpen három formája létezik: az öröklött, a szerzett és az elsajátított homoszexualitás. Vizsgáljuk meg most ezeket röviden.

(Az öröklött homoszexualitás) Ami az öröklött homoszexualitást illeti, e kategóriába döntően, ha nem kizárólagosan azok tartoznak, akikben nincs összhang a belső nemi természet és a külső nemi jelleg között. A homoszexuális párok kapcsolatokban ezek magától értetődően nem a saját nemüket fogják képviselni, hanem az ellenkezőt: a férfi–férfi viszonyban a női szerepet játszó férfit, illetve a nő–nő viszonyban a férfi szerepet játszó nőt.

(A szerzett homoszexualitás) E párok fennmaradó tagjai, vagyis a homoszexuális kapcsolatban férfi szerepet játszó férfiak és női szerepet játszó nők esetében nincs szó öröklött rendellenességről, hiszen az adott férfi férfias, az adott nő pedig nőies. Mivel nemi konstitúciójuk nem különbözik a normális szexuális kapcsolatot folytatótól, annak oka, hogy e férfiak és nők mégis a saját nemükhöz tartozókban keresik nemi kiegészülésüket, a modern lélektan szerint nem lehet más, mint a gyermek és az ellenkező nemű szülő közötti koragyermekkori kapcsolat bizonyos zavarai. Ezt tehát szerzett homoszexualitásnak nevezhetjük. Itt azonban egy komoly megszorítást kell tennünk: e második kategóriában nőket csak elvétve lehet találni. Ennek roppant egyszerű magyarázata van. A szerzett homoszexualitással rendelkező férfiak ugyanis vagy egy túlzottan szoros anya–fiú kapcsolat, vagy egy normális, de a fiú részéről pszichésen rosszul feldolgozott anya–fiú kapcsolat miatt keresik nemi kiegészülésüket a férfiak között (ez utóbbi esetben itt kénytelenek vagyunk a homoszexualitás okaként egy közvetett öröklött tényezőt felvetni). Ami a nőket e kategóriában a homoszexualitás felé terelhetné, az az apa–leány kapcsolat lenne, ez azonban rendszerint sokkal kevésbé szoros, s így sokkal kisebb az esélye annak, hogy a homoszexualitás irányába tereljen, mint az anya–fiú kapcsolatnak. Mindenesetre a homoszexualitás imént említett két kategóriáját tulajdonképpen olyan elemi csapásként – s ugyanakkor olyan abnormalitásként – kell felfognunk, amelyről az adott személy nem tehet. Éppen ezért a homoszexuális propaganda számára csak annyiban érdekesek ezek, amennyiben normálisként mutatja be

őket. Az eddigiekből azonban mindenkinek világossá válhatott, hogy ezek semmiképpen nem tekinthetők normálisaknak: az öröklött homoszexualitással rendelkezők azért nem, mert külső és belső nemi természetük nincs összhangban, a szerzett homoszexualitással rendelkezők pedig azért nem, mert eredeti nemi orientációjukat a koragyermekkori kapcsolatok gátolták. Ez utóbbiak egyébként – éppen e gátlás természete miatt – nem az azonos neműekhez vonzódnak, hanem az ellenkező neműekkel való nemi kapcsolattól irtóznak, s ez kergeti őket az azonos neműek karjaiba. Az első kategóriába tartozók között a domináns tendencia viszont nem az ellenkező neműektől való irtózás, hanem a saját neműekhez való vonzódás – és ebből fakad az ellenkező neműektől való tartózkodás.

Mintegy átvezetésképpen a harmadik kategóriához, érdemes megjegyezni még ezzel a két első kategóriával kapcsolatban, hogy az öröklött homoszexuális férfiak döntő többségének párja a szerzett homoszexualitással rendelkező férfiak közül kerül ki, tekintve, hogy saját kategóriájukban nem találhatják kiegészítésüket (ott ugyanis csak nőies férfiak vannak). A nők esetében viszont ez magától értetődően csak erősen korlátozott mértékben lehet így (hiszen ezek száma – mint arra rámutattunk – elenyésző): az öröklött homoszexuális nők többsége ugyanis már a harmadik kategóriából, az elsajátított homoszexualitással rendelkező nők közül kénytelen kiválasztani a párját. Miután azonban ez utóbbi nők – mint majd látni fogjuk – nem valódi homoszexuálisak, hanem biszexuálisak, a női homoszexualitásra a férfi homoszexualitással ellentétben sokkal kevésbé jellemző az együttélésben megnyilvánuló tartós párkapcsolat. A homoszexuális nők kapcsolataink inkább csak rövidebb-hosszabb ideig tartó kalandok. Tartós homoszexuális kapcsolat inkább a férfiak között jön létre, és pedig a két első kategóriába tartozó férfiak között.

(Az elsajátított homoszexualitás) E két első kategóriába tartozó homoszexuálisok aránya az össznépességhez viszonyítva aránylag kicsi, néhány százalék, de semmiképpen nem éri el még együttvéve sem az öt százalékot. És meg kell mondanunk, hogy ezek számát semmiféle propaganda nem is tudja növelni. A homoszexuális propaganda kizárólag a harmadik kategóriába tartozók, az elsajátított homoszexualitással rendelkezők számát képes befolyásolni. Egy normális, vagyis tradicionális normák szerint rendeződő társadalomban ezek száma hozzávetőlegesen zéró. Ahol ugyanis tisztában vannak azzal, hogy a homoszexualitás abnormalis dolog, ott az embereknek nem jut eszükbe homoszexuális kalandokba bocsátkozni. Kalandokat említünk, mert mint ahogy már utaltunk rá, e kategóriába tartozó homoszexuálisok csupán „műkedvelő” homoszexuálisok. Tulajdonképpen nem is homoszexuálisok, hanem biszexuálisok, vagyis éppúgy hajlandók homo-, mint heteroszexuális kapcsolatra lépni. Eredendően ezek persze heteroszexuálisok, viszont a homoszexuális propaganda hatására – az „örömelv” és a „miért ne”-elv alapján – mintegy megpróbálkoznak a homoszexuális kapcsolattal is. A propaganda feladata itt tehát az, hogy – normálisként, sőt modernként bemutatva a homoszexualitást – lerombolja azokat az erkölcsi és emberi gátakat, amelyek ezeket az eredendően heteroszexuális személyeket visszatartották a homoszexuális kapcsolattól. De más miatt is ők a homoszexuális propaganda kedvencei, és pedig azért, mert tulajdonképpen elvtelenek (azaz szabadelvűek), helyesebben csak az örömelvnek engedelmesskednek. Ahogy ugyanis a heteroszexuálisok rigorózus ragaszkodását ellenkező nemű partnerükhöz túlhaladandó ódivatú beállítottságnak bélyegzik, éppúgy – ha igazán következetesek lennének – a valódi homoszexuálisok (első két kategória!) rigorózus ragaszkodását ugyanazon nemű partnerükhöz túlhaladandó ódivatú beállítottságnak kellene

bélyegezniük – hiszen a valódi homoszexualitás éppen olyan „morális rigolya”, mint a heteroszexualitás. Hogy ezt mégsem teszik, ennek taktikai okai vannak, ami viszont egy átfogó stratégia keretébe ágyazódik. Mert tévedés ne essék: nem homoszexualizálni akarják az embereket, hanem azt az embertípust akarják megformálni és elterjeszteni, amelyik számára a homoszexuális kapcsolat ugyanazt jelenti, mint a heteroszexuális kapcsolat; azt az embertípust, amely már nem tud értékbeli különbséget tenni, mert nem is látja a különbséget; azt az embertípust, amely kizárólag az „örömelv” alapján tájékozódik a világban; azt az embertípust, amelynek korlátlan manipulálását nem akadályozzák holmi elvek, tabuk vagy morális rigolyák; azt az embertípust, amelyiknek már nincs tartása.

Ahogy a második kategória vizsgálatánál jelentős különbséget találtunk a férfiak és a nők között, úgy itt is tapasztalható bizonyos különbség. Arról van szó, hogy a homoszexuális propaganda a nők esetében termékenyebb talajra hullik, mint a férfiak esetében. A férfi ugyanis nemileg sokkal polarizáltabb és differenciáltabb, mint a nő. Ezt úgy is meg lehetne fogalmazni, hogy a férfi sokkal inkább férfi, mint amennyire a nő nő. Világosan kitűnik ez abból, hogy két normális szexuális beállítottsággal rendelkező férfi között mindig sokkal nagyobb nemi taszítás érvényesül, mint két normális szexuális beállítottsággal rendelkező nő között. Bárki megfigyelheti, hogy minden homoszexuális, sőt homoerotikus vonzalom nélkül nők – különösen tizenéves lányok – az utcán kéz a kézben sétálnak, a buszon egymás ölébe ülnek, szorosan összebújnak. Ilyen testi érintkezés a fiúk vagy férfiak között gyakorlatilag nem figyelhető meg, s míg a barátnők igen gyakran megcsókolják egymást találkozáskor vagy elváláskor, a barátok között ilyet csak a legritkább esetekben lehet látni. A férfi rendszerint szégyelli, ha egy másik férfit nyilvánosan arcon kell csókolnia. Ráadásul a nők homoszexuális kapcsolata – a nők általános gyengédségigényének megfelelően – inkább „soft”, míg a férfiaké „hard” típusú eljárásokra támaszkodik, ami ismét csak a nők számára teszi könnyebbé ilyen kapcsolat kialakítását: a férfiak durvasága vagy éppen „gyorsasága” miatt kielégületlen nőket a gyengédség utáni vágy egyre gyakrabban hajtja más nők karjaiba (ehhez hasonló motivációs szempontok viszont a férfiaknál fel sem merülhetnek). A homoerotikus vonzalom és a homoszexuális „aktus” között a nő esetében sokkal kisebb a távolság, mint a férfiak esetében, s ilyen módon a férfinak az egyikből a másikba átlépni sokkal nehezebb, mint a nőnek. És ez ad magyarázatot arra, hogy miért több a férfiak között a homoerotikus kapcsolat, mint a nők között: a férfiak kapcsolatai ugyanis gyakran megmaradnak a szexualitás nélküli erotikus vonzalom síkján (mint S. Freud és W. Fliess viszonya), míg a nők aránylag könnyen átjutnak az erotika síkjáról a homoszexualitás síkjára.

A homoszexualitás deviáns, vagy ami ugyanaz, perverz, vagy ami ismét csak ugyanaz, aberrált volta (mindhárom kifejezés azt jelenti, hogy „a rendestől eltérő”) igazán akkor tűnik elő, ha belegondolunk abba, hogy homoszexuális kapcsolat tulajdonképpen nincs is. Mert határozottan ki kell jelentenünk, hogy homoszexuális kapcsolat tulajdonképpen nincs! Kizárólag heteroszexuális kapcsolat van. Hogy heteroszexuális kapcsolat minden nemi viszony prototípusa, azt éppen a homoszexuális kapcsolat mutatja: itt ugyanis – legalábbis az igazi homoszexuális kapcsolatban (első két kategória!) – az egyik fél mindig kénytelen felvenni a női szerepet, míg a másik a férfi szerepet, s egyúttal a nemi dominanciák is megjelennek: a férfi avagy a férfit játszó nő a domináns, míg a nő avagy a nőt játszó férfi a passzív. Ilyen módon a homoszexuálisok mindig kénytelenek úgy csinálni, mintha heteroszexuálisok lennének – ugyanis minden nemi kapcsolat és vonzás alapja a nemi sarkítottság, ami viszont

szükségképpen a férfias és nőies jelleg feszültségében fejeződik ki. Ez egyúttal arra is rávilágít, hogy a homoszexuális kapcsolat nem mint homoszexuális abnormális, hanem mint heteroszexuális! Ezek szerint a heteroszexuális kapcsolatnak két fajtája van: a normális heteroszexuális kapcsolat és az abnormális heteroszexuális kapcsolat. A normális heteroszexuális kapcsolat a férfias férfi és a nőies nő, míg az abnormális a férfias férfi és a nőies férfi, illetve a nőies nő és a férfias nő között jön létre. Ez természetesen a három kategóriánk közül csupán az első kettőre – a „valódi homoszexuálisokra” – igaz, azokra, akiket nem pusztán az örömelv mozgat, hanem akiket a nemi vonzás is befolyásol. Ellenben azt a kapcsolatot, helyesebben azt a kalandot, amelyet csupán az örömelv határoz meg, joggal nevezhetjük egy olyan autoszexuális kapcsolatnak, amelyben a nemi polarizáltság mozgató szerepét teljes mértékben az örömelv – a kielégülés keresése – foglalja el, akárcsak az autoszexualitásban (szeretnénk hangsúlyozni, hogy autoerotika nincs, csak autoszexualitás van, ugyanis az erotika minden formája feltételez valamilyen lelki viszonyt).

Írásunk elején utaltunk arra, hogy míg a hatvanas és hetvenes éveket a heteroszexualitás jellemezte, a nyolcvanas–kilencvenes évek, valamint az elkövetkezendő évszázad első évtizede még a homoszexualitásé lesz. De vajon az ezután következő évtizedek szexuális forradalma minek a jegyében fog zajlani? Nem kell különösebb próféta tehetség annak előrelátásához, hogy a hagyományos nemi értékeknek – vagy ahogy ők nevezik: tabuknak – melyek azok a bástyái, amelyekre a támadó erők legközelebb megpróbálják kitűzni a zászlójukat: az egyik minden bizonnyal a vérfertőzés (incesztus) lesz, míg a másik az ember és állat közötti nemi kapcsolat (szodómia). Nyilvánvalóan ezek legitimizálásáért síkraszállni ma még elképzelhetetlen, viszont az események logikája kétségtelenül ebbe az irányba fogja hajtani a ma még homoszexuális propagandistákat. Ha ugyanis az örömelvet alkalmazzuk, amely szerint mindenkinek jogában áll úgy élvezni, ahogy tud (feltéve, ha ezzel nem árt senkinek), akkor az, hogy a szodómia polgárjogot nyerjen, tulajdonképpen semmiféle akadályba nem ütközik. Hiszen nem árt senkinek! Tán még az állat is élvezi. E pillanatban a szodómia még ritka, de ha a megfelelő propaganda hatására a szodómiával kapcsolatos „természetellenes” ellenérzéseket sikerül kiküszöbölni, akkor egyre többen fognak az állatokkal való nemi kapcsolat útjára térni. Elvégre miért ne, ha egyszer jól esik? S csakugyan, ha kizárólag az örömszerzés és a nem-ártás elvét alkalmazzuk – mint ahogy a homoszexualitás esetében is –, akkor a szodómia a heteroszexualitáshoz képest pusztán csak más. Sőt a szodómia haladottabb formáiban esetleg tartósabb együttélés is kialakulhat (különösen magányos férfiak és nők esetében). Innen már csak egy lépés, hogy megjelenjék az igény a kapcsolat törvényesítésére, amelynek kiharcolása újabb nemes feladat elé állítja majd propagandistáinkat. Mert miért ne?... És szóról szóra ugyanezt mondhatjuk el a vérfertőzés vonatkozásában is.

Nem minden jelentőség nélküli, hogy a szexuális forradalom kérlelhetetlen propagandistái, akiknek figyelme egészen a homoszexuálisok gyermek-örökbefogadásáig kiterjed, miért feledkeznek meg az egyik legmasszívabb szexuális taburól: a többnejűségről (poliginia). Ugyanis komoly jelentősége van annak, hogy miért éppen a többnejűség, ez a valóban hagyományos tabu az, amelynek ledöntése érdekében egyetlen szót sem lehet hallani. A többnejűség tiltása ugyanis mind vallási, mind pedig jogi alapon teljesen indokolatlan, sőt tarthatatlan. És mégis, propagandistáinknak eszébe sem jut, hogy szavukat felemeljék a szabadság e korlátozása ellen. Aligha járunk messze az igazságtól, ha azt állítjuk, hogy ennek

oka a többnejűség erősen patriarchális jellegében keresendő, és a patriarchális szemlélet erősödését a modern kultúrában éppen propagandistáink kívánják a legkevésbé. A többférjűségért (poliandria) alighanem szívesen felemelnék a szavukat, viszont jól tudják, hogy a többférjűségért való harc nem volna elválasztható a többnejűségért való harctól – s ugyanakkor azt is tudják, hogy a többférjűségnek semmiféle perspektívája és vonzereje nem lenne a modern világban, ellenben a többnejűség lehetőségét sokan kihasználnák. A liberális elvekből kiindulva tehát nagyon is indokolt lenne a poligámia érdekében harcot indítani, hiszen ennek – a homoszexuális házassággal ellentétben – még vannak hagyományos gyökerei is (a többférjűségnek is!). Hogy ezt mégsem teszik, az éles fényt vet a közvélemény mélységesen manipulált voltára. Ugyanis témává csupán az lesz, amit témává akarnak tenni. És vannak dolgok, amelyeket, úgy vélik, jobb nem bolygatni, s amelyekről jobb bölcsen megfedezkedni.

Annak, hogy a többnejűség törvényesítése semmiképpen nem szolgálna propagandistáink céljait, van azonban egy másik oka is: tudniillik az, hogy az kiemelné a férfi és a nő természete közötti különbséget. Márpedig propagandistáink egyik célja éppen e különbség eltörlése lehetőleg minden területen. Ennek a jegyében zajlik a másság liberális kultusza, és ennek a jegyében zajlik az a folyamat is, amely lehetőleg mindent uniformizálni és standardizálni kíván. Éppen ezért szeretnénk itt rámutatni a férfiúi és a női természet különbözőségére, és pedig egy olyan területen, amelyen eddig azt – legalábbis tudtunkkal – még nem vizsgálták: a féltékenység területén. A férfiúi és a női féltékenység között ugyanis alapvető különbség van. Ez a különbség, éppen mert alapvető, nem pusztán mennyiségi, noha mennyiségileg is kifejeződik: a féltékenység sokkal jellemzőbb a férfiakra, mint a nőkre. Ez azonban abból fakad, hogy a férfiúi és a női féltékenység között minőségi különbség van. A nők ugyanis csak akkor féltékenyek, ha erre nekik a férfiak okot adnak magatartásukkal. Nem így a férfiak! A férfiúi féltékenység bizonyos értelemben ok nélkülinek nevezhető, amennyiben oknak kizárólag a nő féltékenységre okot adó magatartását tekintjük. Jól tudjuk azonban, hogy ok nélkül nem történik semmi. Ilyen módon a férfiúi féltékenységnek is megvan a maga oka. Hogy ezt az okot felfedezhessük, érdemes megfigyelnünk, hogy a férfiak – még akkor is, ha okuk lenne rá – csak elvétve féltékenyek arra a másik férfira, akit ők mutattak be feleségüknek. Pedig a férjek felszarvazói elsősorban ezek közül kerülnek ki. Az eset többnyire úgy szokott történni, hogy már mindenki tud a viszonyról, csupán a férj nem, noha a flörtök gyakran a szeme előtt zajlanak. A nők az ilyet rögtön észreveszik férjükkel kapcsolatban, s ilyen módon őket sokkal nehezebb orruknál fogva vezetni, mint a férfiakat. A férfiúi féltékenységnek, a híres „zöld szemű szörnyetegnek” az okát tehát nem itt kell keresnünk. A férj szemében viszont gyanús a feleség minden olyan férfiismerőse, aki nem az ő, vagyis a férj révén került kapcsolatba a feleséggel. És ezek között is különösen azok a gyanúsak, akik a feleséget már azelőtt ismerték, mielőtt a férj megismerte volna. De nem kerülnek sokkal kedvezőbb elbírálás alá azok a férfiak sem, akik már a férj és a feleség megismerkedése után, de nem a férjen keresztül ismerkedtek meg a feleséggel. A féltékenység oka mindkét esetben ugyanaz: a férj a feleség életének bizonyos területein, bizonyos aspektusaival kapcsolatban leküzdhetetlen hátrányban van ezekkel a férfiakkal szemben. Hiszen azok a férfiak, akik a feleséget már hamarabb ismerték meg, mint ő – vagyis a férj –, vagy azok, akik a feleségnek olyan élettevékenységeit, életmegnyilvánulásait is ismerik, amelyeket ő nem – vagyis akkor is látják, hallják stb., amikor ő nem –, e szempontokból jobban ismerik a feleséget, mint a férj. Ők, ha csak mellékes területeken is, de előnyben vannak a férjjel szemben, és pedig behozhatatlan előnyben. Éppen ezért akit a „zöld szemű szörnyeteg” elragad, az nincs tekintettel a személyre: a leghetetlenebb „vetélytársakra”

is képes gyanakodni, olyannyira, hogy az a nő számára gyakran már megszégyenítő. A nő ezt a fajta „ok nélküli” féltékenységet nem ismeri, és csakugyan, a „zöld szemű szörnyeteg” valahány irodalmi leírása között egyet sem találunk, amelyben e szenvedély elsőrendű áldozata nő lenne. A női féltékenység mindig két lábbal áll a realitás talaján. A férfi féltékenysége viszont bizonyos értelemben irreális szférákban mozog: vagy minden látható ok nélkül és örülden féltékeny, vagy a tárgyúsáig vak, amikor pedig nagyon is oka lenne féltékenykedni; és az sem ritka, amikor ez a két magatartás egyszerre jelentkezik.

A nő reális féltékenysége szoros kapcsolatban áll azzal, hogy őt még mind a mai napig elveszik, s ő a férjéhez hozzámegy. A nő ezért a házasságban a birtokoltság állapotában van (vö. „házassági szerződés”, „eladó sorba került leány” stb.). A birtokló a férfi. És aki birtokló, az nem tűrheti, hogy ahhoz, akit ő birtokol, bármilyen tekintetben vagy vonatkozásban is több köze legyen másnak, mint neki. Nem tűrheti, hogy az ő birtokosi jogai bármilyen értelemben is csorbuljanak. A férfi irreális féltékenységeinek hátterében ez a kizárólagosság-igény van: teljesen és kizárólagosan birtokolni a nőt annak minden életaspektusával egyetemben. Viszont a nő számára – akinek féltékenysége reális típusú – a birtokoltság tudata csupán azt követeli meg, hogy birtoklója birtokolja őt. Ezért csak akkor lázad, ha ezt a birtokviszonyt veszélyben látja. Nem a birtokoltság teljessége érdekli – mint a férfit –, hanem a pusztán birtokviszony. Másképpen – és a problémát élére állítva – úgy lehetne ezt megfogalmazni, hogy míg a férfi számára a nő a fontos – de nem mint adott személy, hanem mint birtokolt teljesség –, addig a nő számára a kapcsolat: a birtokviszony. Ezért van az, hogy a többnejűség a házasságnak a premodern típusú civilizációkban természetes formája volt, míg a többférjűség valamely külső kényszer hatására kialakuló deviáció csupán. A nő féltékenységet ugyanis alapjában véve nem sérti a többnejűség (hiszen a nő, mint a birtoklás tárgya, ugyanúgy birtokolt, mint a monogám házasságban), míg a férfi féltékenységet a többférjűség minden szempontból mélyen sérti (hiszen a birtokon osztoznia kell). Ugyanis az, hogy – szigorúan birtokjogi nyelvezetre lefordítva – egy ember több dolgot birtokol, a lehető legtermészetesebb dolog; viszont az, hogy egy dolgot többen is birtokolnak, komoly bonyodalmakhoz vezethet. Ezért a többférjűség sosincs kifejezett matriarchátus nélkül (különben ilyen helyzetet a férfi nem is viselne el), amelyet viszont éppen az jellemez, hogy a nők csak a férfias magatartástípusok egy részét birtokba véve képesek a társadalomban a meghatározó szerepet betölteni.

Ne kerteljünk, hanem minden szépítés nélkül szögezzük le, hogy a homoszexuális propaganda megfogalmazott vagy megfogalmazatlan, tudatos vagy öntudatlan célja az ember lerántása. A harc az ember ellen folyik, minden területen, összehangoltan. Előbb megfosztani az embert isteni, transzcendentális normáitól, majd megfosztani pusztán emberi, immanens normáitól is, hogy aztán ezt a mélyen emberalatti szintre süllyesztett embert mindenek mértékévé tegyék, és istenítsék. Még csak véletlenül se maradjon valami vagy valaki a világban, ami vagy aki magasrendű, tiszta, szép, magasztos, nemes. A tévé ünnepelt műsorvezetője – voltaképpen egy törőlmetszett nímand – arról beszél, hogy számára mennyire szimpatikus volt Scorsese Krisztusa, akit a film éppen olyan gyarlónak, esendőnek, bűnösnek mutat, mint amilyen akárki közülünk. Sehol nem nyilvánul meg tisztábban a propagandisták közvetlen motivációja. Nemcsak kiküszöbölni a magasrendűt, a szentet és a nemest, de megrontani, bemocskolni, pervertálni is azt: igazi kielégülést csak ebben találnak a közvéleményt befolyásolók. Mert e szavaktól – megtoldva még a „renddel” – úgy rettegnék, mint ördög a szenteltvíztől: legszívesebben még a szótárból is kitörölnék őket. És mi más ez, mint a lealjasításban való

kéjelgés. Ez a lerántás öntudatlan mozdulata: mindenkit, aki magasabban van nála, lerántani a maga szintjére, mert nem viseli el a magasrendűt. Ugyanis zavarja önmagáról kialakított képében. Nemes és szent vagy egyáltalán nincs, vagy az egész nem más, mint „papi család”; vagy ha mégis van, akkor azt le kell rántani.

Talán mondanom sem kell, hogy ennek a beállítottságnak milyen szoros a kapcsolata az egyenlőség eszméjével. Mert az egyenlőség eszméje – jobban mondva babonája – nyilvánvalóan nem a tiszta és magasrendű, nemes emberben született meg, hanem a mocskos és alacsonyrendű, nemtelen emberben. Mert lerántani sokkal könnyebb, mint felemelni. Lerántani csak egyszer kell valakit, aztán magára lehet hagyni. Ott marad. Az emelkedéshez azonban mindig saját erő kell. Ez a nivellálás, vagyis az értékektől való megfosztás értelme, amely oly szoros kapcsolatban van az entrópia fizikai fogalmával. Egyenlőség csak lent jöhet létre; az érték hierarchikusan differenciál. És egy olyan kultúra, amely a magasrendűt, a nemest, a tisztát és szentet nem viseli el, s amelyik azt hiszi, hogy a méltóságot osztogatni lehet (Dignity for all – Méltóságot mindenkinek! – ahogy a szlogen mondja), s az nem egy belső tartás eredménye, az tökéletesen jellemezhető egyetlen szóval: nemtelen.

A kidolgozás alatt álló új embertípus vallása a másság liberális kultusza, amely mindenféle érték értéktelenségét vallja és – ami még szimptomatikusabb – hirdeti. A televízió- és a rádióadók egyre burjánzó homoszexuális műsorai voltaképpen heteroszexuálisoknak szóló homoszexuális propagandaműsorok – olyan propagandaműsorok, amelyek csak ebben a relációban ismertek: homoszexuálisoknak szóló heteroszexuális propagandaműsorok ugyanis nincsenek. S hogy ez a propaganda már verbálisan is mennyire ellentmondásos, azt mi sem mutatja jobban, mint az, hogy éppen azok beszélnek tele szájjal a másság tiszteletéről, akik az ugyanolyan neműek felé vonzódnak, s miközben önmagukat eufemisztikusan „melegnek” nevezik és neveztetik, a normális szexuális beállítottságú embereket burkoltan „hidegnek” (vö. frigid) minősítik. A propagandának ugyanerről a tövéről, ugyanezzel a logikával összhangban fakad egy másik hajtás is, amely a négerek vonatkozásában már csak a „színesbőrű” megnevezést hajlandó elfogadni: ez ugyanis túl azon, hogy a fehérek „színtelen bőrűnek” minősítését foglalja magában, egyúttal szemérmetlen hazugság is, ugyanis a négerek bőrének rendes színe minden, csak éppen nem színes (vö. színes televízió).

Mindazonáltal figyelmeztetnünk kell azokat, akik az események mozgatóinak hiszik magukat, hogy az általuk be nem látható háttérből, a kulisszák mögül ők is mozgatva vannak. Fentebb utaltunk a balekok tömegeire, akik valóban az emberi lét kiteljesedését várják a homoszexualitás normalizálásától. Meg kell mondanunk, hogy akik e balekok mögött állnak, éppúgy balekok a háttérükben álló személyiségek vagy erők szempontjából. A sötét oldalnak, vagy úgy is mondhatnánk, hogy a fordított hierarchiának ugyanis az a természete, hogy a balekok mögött mindig olyan balekok állnak, akik magukat autonóm irányítóknak tekintik. Az események, amelyeket hitük szerint ők hoztak mozgásba, éppen azért fogják őket is maguk alá temetni, mert saját mozgatott voltukat képtelenek átlátni. A felidézett és nem teljesen átlátott – s ilyen módon nem uralt – folyamatok ugyanis kényszerítő belső logikával rendelkeznek. Jól látható ez a társadalmi-politikai forradalmakban: az igazi forradalom igen gyakran maga alá temeti azokat is, akik önmagukat a forradalom kirobbantóinak gondolták. S ez a szexuális forradalom kapcsán sem lesz másképpen, noha ez a visszaütés egyáltalán nem biztos, hogy a szexualitás szintjén fog végbemenni. Mindenesetre e marionettfiguráknak, akik azt hiszik, hogy

saját kényük-kedvük szerint mozgatják a tagjaikat, e „szabadgondolkodóknak”, akiknek a valódi szabadságról sejtelmük sincsen, figyelmébe ajánlom Vlagyimir Szolovjov Antikrisztusának utolsó fejezetét. Azokat, akik most lelkes destruktőrei az emberi kultúra még fennálló néhány morális kötöttségének, a háttérerők, miután végrehajtották velük a feladatot, úgy fogják félresöpörni az útból, mint ahogy a forradalom félresöpri szülőit és gyermekeit. De akkor már késő lesz észbe kapni. A „Nagy Koppanás” szükségképpen csak akkor következhet be, amikor a felelősség az események adott irányba – lefelé – való rohanását már nem befolyásolhatja.

Nem is olyan rég még az volt a kérdés, hogy a cél szentesíti-e az eszközt. Azóta ez a kérdésfelvetés, függetlenül attól, hogy a válasz igenlő vagy tagadó, elavult. A homoszexuális propaganda célja és eszközei teljes összhangban vannak: a nemtelen célokat nemtelen eszközök szolgálják. A homoszexualitásnak mint a heteroszexualitáshoz képest pusztán másnak az elfogadtatása csupán eszköze egy mélyebben fekvő szándéknak. Annak, aki ezt látja, nem szabad felülnie a homoszexuális propagandistáknak. Ez utóbbiak ugyanis a homoszexualitás-ellenesség életrehívásával, s aztán ennek inhumánus, intoleráns voltára való rámutatással kívánják saját pozíciójukat megerősíteni. A homoszexualitás azonban nem bűn, nem vétek; aki homoszexuális, az nem elítélendő, megvetendő, lenézendő – hiszen az, aki valóban homoszexuális, csupán elszenvedti a homoszexualitást; ellenben az a szemlélet, amelyet a homoszexuális propaganda hívei magukévá tettek, s amelybe balekakként tömegeket – s ezen belül homoszexuálisok tömegét – ugrattak be, s amely szerint a homoszexualitás éppen csak más, mint a heteroszexualitás – nos, ez a szemlélet nagyon is elítélendő, megvetendő és lenézendő, nagyon is bűn és vétek: közvetlenül az ember értékeszméje ellen irányuló támadás.